

یک ترانه ی ضد جنگ

از

فابریسیو دِ آندره

شاعر و خواننده ی معروف ایتالیایی

(1940-1999)

جنگ پیرو (1964)

زیر په گندم زار دفن شدی
لاله ها نیستن رُزها نیستن که برات
زیر سایه ی جوی ها پاسداری می کنن
بلکه هزاران شقایق سرخ

«رو درازای لب رودم
میخوام نورای نقره ای سرازیر شن
نه جسدای سربازایی که
تو بغل موجهها آورده می شن»

اینطور می گفتی و زمستون بود
و مٹ دیگرون می رفتی بطرف جهنم
غمگین مٹ کسی که مجبور باشه بره
و باد برفو به روت تف می کرد

«پیرو وایسا، الساعه وایسا
بذا باد یه کمی لمست کنه
و صدای مرده های جنگو برات بیآره
صدای کسایی که جون دادن و فقط صلیب پس گرفتن»

ولی تو صدای بادو نمی شنیدی و زمان می گذشت
و با فصل ها به رقص در می اومد
تو اومدی که از مرز رد شی
تو یه روز زیبای بهاری

و در حالیکه با جونت رو پشت کولت پیش می رفتی
مردی رو دیدی اون طرف دشت
که دقیقاً حال و هوای تو رو داشت
ولی با اونفرمی به رنگ دیگه

«بهش شلیک کن پیرو، زود باش شلیک کن!
و بعد باز هم یه شلیک دیگه
تا وقتی که اونو بی جون ببینی
و افتاده رو زمین، روی خونش

اگه به پیشونی ش شلیک کنم یا به قلبش
فقط یک لحظه وقت داره برای مردن
ولی برا من وقت می مونه که نگاه کنم
نگاه به چشمای مردی که داره می میره»

و در حالیکه این لطفو در حقش می کردی
اون بر می گرده و تو رو می بینه و می ترسه
و تفنگشو تو دستاش سفت می گیره
بدون اینکه جبران لطفو بکنه

به خاک افتادی بی هیچ ناله ای
و در یک آن وقتی به خودت اومدی
که زمان دیگه برات کافی نبود
تا برا گناهاش طلب آمرزش کنی

به خاک افتادی بی هیچ ناله ای
و در یک آن وقتی به خودت اومدی
که زندگیت اون روز به آخر می‌رسید
و برگشتی هم دیگه در کار نبود

«نینتای من، تمرگیدن تو اردیبهشت
خیلی شهامت می‌خواد، زیادی
نینتای زیبا، دارم راست می‌رم جهنم
ولی ترجیح می‌دادم زمستون باشه»

و در حالیکه گندم بهت گوش می‌داد
تو دستات تفنگت رو می‌فشردی
تو دهننت کلمه‌ها رو می‌جویدی
کلمه‌هایی که برا آب شدن تو آفتاب، زیادی منجمد بودن

زیر یه گندم زار دفن شدی
لاله‌ها نیستن رُزها نیستن که برات
زیر سایه‌ی جوی‌ها پاسداری می‌کنن
بلکه هزاران شقایق سرخ

موسیقی و شعر از فابریتسیو دِ آندره

برگردان از ناهید نوروزی

Fabrizio De André

(La guerra di Piero (1964

Dormi sepolto in un campo di grano
non è la rosa non è il tulipano

che ti fan veglia dall'ombra dei fossi
ma son mille papaveri rossi

lungo le sponde del mio torrente
voglio che scendano i lucci argentati
non più i cadaveri dei soldati
portati in braccio dalla corrente

così dicevi ed era inverno
e come gli altri verso l'inferno
te ne vai triste come chi deve
il vento ti sputa in faccia la neve

fermati Piero , fermati adesso
lascia che il vento ti passi un po' addosso
dei morti in battaglia ti porti la voce
chi diede la vita ebbe in cambio una croce

ma tu no lo udisti e il tempo passava
con le stagioni a passo di giava
ed arrivasti a varcar la frontiera
in un bel giorno di primavera

e mentre marciavi con l'anima in spalle
vedesti un uomo in fondo alla valle
che aveva il tuo stesso identico umore
ma la divisa di un altro colore

sparagli Piero , sparagli ora
e dopo un colpo sparagli ancora
fino a che tu non lo vedrai esangue
cadere in terra a coprire il suo sangue

e se gli sparo in fronte o nel cuore
soltanto il tempo avrà per morire

ma il tempo a me resterà per vedere
vedere gli occhi di un uomo che muore

e mentre gli usi questa premura
quello si volta , ti vede e ha paura
ed imbraccia l'artiglieria
non ti ricambia la cortesia

cadesti in terra senza un lamento
e ti accorgesti in un solo momento
che il tempo non ti sarebbe bastato
a chiedere perdono per ogni peccato

cadesti in terra senza un lamento
e ti accorgesti in un solo momento
che la tua vita finiva quel giorno
e non ci sarebbe stato un ritorno

Ninetta mia crepare di maggio
ci vuole tanto troppo coraggio
Ninetta bella dritto all'inferno
avrei preferito andarci in inverno

e mentre il grano ti stava a sentire
dentro alle mani stringevi un fucile
dentro alla bocca stringevi parole
troppo gelate per sciogliersi al sole

dormi sepolto in un campo di grano
non è la rosa non è il tulipano
che ti fan veglia dall'ombra dei fossi
ma sono mille papaveri rossi